

Solen berättar 4

Jag slår mig åter till ro, högt uppe på bergsklippan, i skymningskväll, i stillhet och blickar ut över himmel och hav.

Klippan känns svalare ikväll och himlen är ett spektra av blåsvartgrå och oroligt orange.

Truls, som är min följeslagare, slår sig dock lugnt ner på klipphällen, lägger sig tillrätta och vänder sin blick, som jag, mot himmel och hav och söker Solen.

Så fyller rösten åter himlen igen och Solstrålarna vilar ut i rymden, vilsamt lyssnande på sin Moder.

Som jag berättade igår, säger Solen till sina Strålar, var Jorden god. Ett paradiset omslutet av skyddsänglar. Solåren gick och hela tiden kunde jag blicka ner på mina bröst, Jorden, som rofylld och stilla snurrade under mig i universum.

Så en dag fick jag besök av min vän Zeus, Himmelens Gud. Han läppjade sakta på min gnistrande varma soldryck medan han bekymrat berättade att han hade fått kännedom om, att de farligt grymma och elaka Titanerna som bodde på Mars skulle ta Jorden, mina bröst i besittning och bosätta sig där. Mars höll på att bli överbefolkat av alla översexuella Titaner.

Zeus, som var God, den enda överlevande av alla dräpta syskon av Fadern lovade att hjälpa Solen. Han tog sin son Dionysos, som fötts i hans lår och bosatte sig i Jordens atmosfär och där vakade de ständigt.

Titanerna upptäckte detta, glömde det aldrig och en dag, i vrede, kidnappade de Dionysos, Zeus son och skänkte honom till sitt eget Svältland. Svältlandets Titaner, fyllda av hunger åt upp Dionysos. Allt utom hjärtat. Godhet smakade dem inte.

När Zeus fick reda på detta vreds hans väsen i sorg, vrede och plågor.

Hans ögon blixtrade och luften runt honom dånade och mullrade som från en avgrund, bebodd av enbart vrålande vrål. Blixtrar sköt oavbrutet ut från hans ögon och närhet. Blixterna träffade Titanerna som förintades helt och deras aska spreds ut över Universum. En del av askan hamnade på Jorden, mina bröst.

Ur askan framstod märkligt nog, plötsligt en dag, några små underliga Småkryp.

Det var något av mani över dem. De var aldrig stilla. De hade ständig rörelse rakt fram. De bestod av var sina två ben och hade skor på sig. Därför döpte jag dem till ManiSkor.

Maniskorna, ursprungna av min Jord och Titanernas aska, balanserade med mer eller mindre, ont och gott. En blandningens ras. Dessa varelser förökade sig snabbt och behövde ständig tillsyn. Zeus som bar på sin sorgtyngd, frågade stillsamt efter ersättning och avgång.

Gud, Evighetens Herre erbjöd sig då att ta hand om Jorden och beskydda den.

Många solår förflöt och Gud skapade harmoni. Han lät frälsa alla maniskor i Godhet. Gud blev gammal. Maniskorna gick i ständig rörelse på sina ben och i sina skor.

En dag dök Prins Tvivlaren upp och slog dem följe på vandringen.

Gud lade in sin stilla invändning men Maniskorna tyckte Gud hade blivit gammalmodig och avsatte honom. Gud var trött. Han återvände tacksamt till sitt rike Evigheten. Men innan han gick gav han Maniskorna en stor gåva. Det Fria Valet. Det stod dem även helt fritt att uppsöka hans rike och bo där. De behövde bara färdas genom portarna i regnbågen.

Solstrålarna lyssnar hänfört. Men så frågar plötsligt en av dem Solen, om det inte finns någon längre, som vakar över Jorden.

Nej, svarar Solen. Det finns ingen direkt som vakar över dem där. Människorna sköter och vårdar Jorden efter sin förmåga, var och en salig på sin tro, så något annat får inte plats. De har skaffat sig egna materialistiska och omaterialistiska gudar som slåss med varandra hela tiden i vart och vartannat hörn, så man blir alldeles soligt matt. Man vet inte om man ska skratta eller gråta. Men i evigheten ruskar vi på hjärtat åt galenskapen. Men ni och jag vakar och strålar värme och det viktiga är ju att livet på jorden och mina bröst har det bra.

Änglarna finns förstås kvar.

Men nu mina strålar är det dags att sova säger Solen och drar molntäcket över dem. De sjunker stilla ner i havet.

Truls och jag sitter stilla kvar. I känsla av förundran, förtvivlan och tacksamhet.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Berit Robin Lagerholm med Poeter.se id #22623 innehar upphovsrätten